

la rambla

(esport i ciutadania)

Any II. — Número 86

Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

CIUTADANIA

Catalunya, traïda

Barcelona ha estat commoguda per una vaga general revolucionària sense cap fonament. Els organitzadors d'aquesta vaga poden estar satisfets del lamentable balanç obtingut. De fet, no han aconseguit altra cosa que commoure una gran ciutat com Barcelona, portar el dol i l'angoixa a moltes llars i tenir a la consciència unes quantes víctimes, algunes, per cert, ben innocents, car eren alienes completament a la passió social del moviment vaguista.

Dissortadament han aconseguit, però, que els enemics de la República i de les llibertats del poble es freguessin les mans de satisfacció, tot enyorant, de ben segur, l'època sinistra del pistolisme oficial, i potser conflat en la seva reparació pels carrers de Barcelona. I han aconseguit també que un diari que té fama de representar (i ens temem que representi) les classes conservadores, aprofités la trista situació en què deixaren Barcelona els elements anarquistes per vessar tota la bilis acumulada en els quatre mesos de República — i qui sap si des de la desaparició de Martínez Anido com a governador de Barcelona — damunt d'un home que, diguin el que vulguin els seus enemics, avui representa el poble de Catalunya. En repetides ocasions, algunes tan recents que no han pogut esborrar-se de cap memòria, s'ha demostrat d'una manera eloqüentíssima aquesta compenetració efusiva i cordialíssima del poble de Catalunya amb el president Macià.

En forma grollera, indigna de la ploma intel·ligent de qui no ha gosat signar-lo, l'article de "La Vanguardia" ha volgut presentar-nos Francesc Macià i els homes de l'Esquerra que l'acompanyen, poc menys que com a causants d'aquests dies de dol que ha viscut la ciutat. Què poc ens costaria de rebatre l'argumentació sofisticada que tanta forrola ha fet en certs ambients enyorivols de la pràctica de "l'assassinat legalitzat" (?). No pretenim fer una dissecció de l'esmentat article; ens limitarem a fer només tres observacions fonamentals: la primera, que ni Francesc Macià ni l'Esquerra Republicana de Catalunya no han tingut el més insignificant càrrec de govern ni a Sevilla, ni a Còrdova, ni a Saragossa, ni a Bilbao, ni a altres llocs on han esclatat vagues revolucionàries similars i anteriors a la de Barcelona. Segona, que és evident que Macià, personalment Macià, ha pogut aturar moltes vegades que esclatés l'esmentada vaga i ha solucionat no pocs conflictes que amenaçaven commoure la ciutat. I tercera, que per ara a Barcelona, amb tot i la seva tradició de gran focus anarquista, encara no s'han cremat convents com a Madrid i Andalusia.

I ens plau de subratllar que aquestes afirmacions les fa un home que no pertany ni accepta la disciplina de l'Esquerra Republicana de Catalunya, amb algunes actuacions de la qual està en complet desacord; un home gelós de la seva independència política, tot i sabent que aquesta independència ha despertat determinats recels en elements de l'una i l'altra banda; però precisament per aquesta llibertat d'acció vol ésser rigorosament fidel a l'imperatiu de la sinceritat. En fer aquestes afirmacions controvertint les notes tendencioses de "La Vanguardia" estem completament segurs de no haver de rectificar l'endemà mateix amb un article que blami o que ompli d'elogis aquest home exemplar i digníssim que es diu Anguera de Sojo. Només els esperits mesquins poden arribar a creure en una hostilitat, antagonisme o rivalitat entre l'actual governador civil de Barcelona i Francesc Macià. Són dues figures que, lluny de repel·lir-se, es complementen; són valors distints, però convergents al servei de Catalunya. Segurament els homes que tan satisfets s'han sentit amb l'article de "La Vanguardia" no perdonaran mai a Macià la seva tasca de concòrdia social ni comprendran que ells, per egoisme, si més no, són els més obligats a col·laborar noblement en aquesta tasca.

L'article tristament famós acabava demanant que des de Madrid ens enviessin governants. Ens atrevim a suposar que "La Vanguardia" es refereix a governants de l'escola anidista. Això, tanmateix, serà difícil, car aquests senyors de "La Vanguardia" no tenen en compte que ara a Madrid ja no se'n crien. Potser per a trobar-ne s'hauran d'adreçar directament als seus enyorats amics de Fontainebleau...

Finalment, l'avinentesa escollida per a la publicació d'aquest article ens fa suposar—ens fa témer, diríem—que s'ha especulat deliberadament amb la seva inoportunitat. Una inoportunitat que en aquests moments no pot qualificar-se altrament que de traïció a la causa de Catalunya.

J. SUNYOL I GARRIGA

**Llegiu i propagueu
LA RAMBLA**

L'ACTUALITAT ESPORTIVA

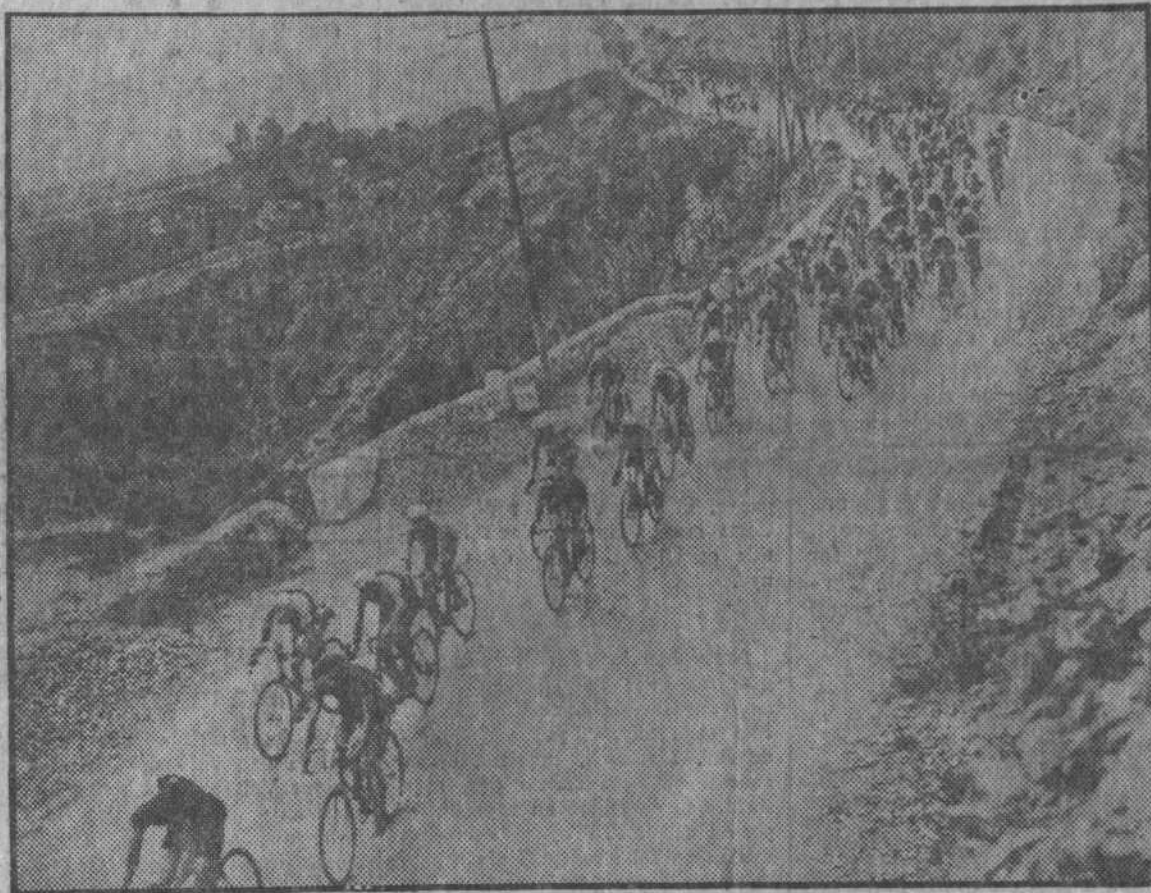
Ahir va iniciar-se la Volta Ciclista a Catalunya i Cardona guanyà la primera etapa

Els primers partits del Campionat de futbol

LA PRIMERA ETAPA

Salvador Cardona, brillant vencedor

Suspensió de l'etapa Ripoll-Perpinyà

UNA VISTA PINTORESCA DE LA VOLTA

Els corredors ahir al matí a la pujada de Martorell

(Informació a la pàgina 2)

XIII VOLTA A CATALUNYA

1530 Kms

DEL 6 AL 13 DE SETEMBRE

ESPORT

La gesta d'ahir

Els dies d'inquietud que ha viscut la nostra ciutat no han estat un obstacle insuperable per als organitzadors de la Volta Ciclista a Catalunya. Ahir, a punta d'alba, va sortir la caravana pintoresca i multicolor cavalcant els cavalls mecànics que han de deixar a través de les terres catalanes una estela de pau i de normalitat que prou falta ens fa.

Durant els dies de la vaga, els organitzadors de la Volta no van perdre—ni un moment—llur optimisme. Mentre el telègraf escampava arreu del món notícies de Barcelona—amb certesa exagerades—que feien creure que la nostra ciutat passava uns moments impressionants de revolta, que feien creure que l'anarquia dominava Catalunya, també llançava la informació dels preparatius de la llavors futura Volta ciclista, que venien a desmentir aquelles referències tendencioses.

Ahir, a punta d'alba, van marxar els atletes del bicicle. Avui, a Europa i a Amèrica se sap—entre la gent que es preocupa de les coses esportives, que no és poca—, que la gran prova ha començat, i aquesta notícia simple, estricta, seca—que sembla insignificant—haurà acabat d'una manera definitiva amb els dubtes que hom pogués tenir sobre la situació del nostre país. L'esport, una vegada més, ha complert una missió ciutadana, i això ens plau extraordinàriament.

Els que no donen importància a les competicions esportives tenen davant dels ulls un nou exemple. L'actitud dels organitzadors de la Volta és digna de lloanca i mereix l'agraïment de tots els bons catalans. L'ajornament d'aquesta prova hauria fet bones totes les informacions, malèvolament intencionades, sobre la situació política de la nostra terra. La seva celebració palesa davant el món que Catalunya té prou vitalitat per a resistir els atacs més aferrissats dels seus enemics i per a organitzar simultàniament, amb gest olímpic, una gran competició esportiva.

Celebrem-ho i felicitem-nos-en. Més encara en aquests moments en què no tots els ciutadans han donat proves d'una ciutadania igualment digna, igualment arrelada.

L. AYMAMI I BAUDINA

Canvi de direcció

Des d'avui el nostre estimat amic i company Josep Maria Massip deixa de compartir amb nosaltres la tasca "material" de fer LA RAMBLA. Designat per la Generalitat de Catalunya per a ocupar un alt càrrec a l'oficina de premsa instal·lada a Madrid, el nostre amic ha hagut de traslladar la seva residència a la capital d'Espanya.

No cal dir com ens plau la distinció de què ha estat objecte el nostre company—d'acord amb els seus mereïments—i com sentim, per altra part, aquesta separació material, car espiritualment seguim, com sempre, ben junts.

Els nostres lectors, però, no es ressentiran d'aquest allunyament. L'amic Massip, amb nosaltres fundador de LA RAMBLA, i la tasca del qual no creiem necessari de ponderar perquè està en el convenciment de tot-hom, seguirà publicant a les nostres pàgines els seus interessants articles, les seves apassionants cròniques, els seus sensacionals reportatges. Massip seguirà essent nostre, tan nostre com fins ara. Les hores de persecució i les hores de joia que hem viscut plegats no han passat debades.

El lloc que l'estimat amic Massip deixa vacant dintre el "so-viet" que regeix la marxa de

LA RAMBLA l'ocuparà d'ara endavant un altre amic també estimat: Domènec Pallerola (Domènec de Bellmunt), prou conegut dels lectors catalans perquè calgui presentar-lo i fer-ne l'elogi.

Ara bé. Aquest canvi no significarà, en absolut, cap modificació en l'orientació política de LA RAMBLA. El fet d'estar dirigit el nostre setmanari per un "sovieta" vol dir que el canvi d'una persona—un dels companys que l'integren—no ha d'influir en aquest sentit. LA RAMBLA segueix i seguirà, per ara, amb la mateixa independència política que ha actuat sempre, independència absoluta, potser una mica salvatge.

"Per la meua part, modestament, però dignament, el poble em trobarà sempre al seu costat, i els pertorbadors em trobaran sempre enfront."

Oriol Anguera de Sojo
(Governador civil de Barcelona.)

La volta ciclista a Catalunya

El Campionat català de futbol

La primera jornada

Ahí van començar els partits de campionat amb dos resultats que prometen un torneig interessantíssim. El Sabadell va batre l'Espanyol, i el Palafrugell el Martinec. La jornada complementària de demà, la igualtat de forces entre els equips participants ha començat a dibuixar-se, i això és un bon auguri.

Demà juguen:
Barcelona-Catalunya,
Rodalona-Júpiter.

A SABADELL

El Sabadell bat l'Espanyol per quatre a dos

L'encontre que ahir havien de jugar a la Creu Alta l'Espanyol i el Sabadell, havia desvetllat gran interès, com ho palesa la molta concurrència que acudí al terreny de joc.

Els comentaris abans de l'encontre eren lleugerament favorables al Sabadell, tal vegada pel fet de jugar-se el partit al seu camp.

Al mig temps, hom no s'hauria decantat per cap banda, degut a l'anivellament de forces que evidenciaven ambdós equips.

Però tot just començat el segon temps, hom es donà compte que la lluita es decantava francament pel Sabadell i li assegurava el triomf en marcar en quatre minuts dos esplèndids gols.

Aquesta oportunitat valgué als punts al Cercle del Vallès, ja que després, malgrat els desesperats esforços de l'Espanyol, aquest Cercle no pogué recuperar el perdut.

El triomf aconseguit pel Sabadell és ben meregut, i ho degué en part principal al més gran entusiasme dels seus jugadors davant el triomf. Els sabadellencs tingueren l'enervat de conceptuar ben difícil la partida, tal com de fet era, i això els féu sortir ja al camp amb ganes de no jugar cap esforç, i aquí començà la victòria local. Si el Sabadell hagués fet com en altres ocasions que es creu superior, és molt probable que el resultat seria ben diferent.

Linares es va limitar a complir; va fer bones jugades, però en els dos gols que li van entrar no va estar del tot oportú. Oro va ésser el millor element del Sabadell, i va demostrar una oportunitat i decisió admirables; Sorribes va complir a la primera part, i va estar força millor a la segona.

Els mitjos, millor que en els darrers partits, particularment Gràcia i Martí. Del davant sobresortí Bertran, seguit de Tena.

L'Espanyol no demostrà ésser el perillós d'altres vegades; a la defensa li manca agilitat, i això li ocasiona molts perills; els mitjos compliren bé, especialment Lolita i Pausies; els davanterers jugaren bé en les arrencades, però no trobaren la manera de rematar-les. La inclusió de Soler a la línia d'atac, no donà cap resultat pràctic. Probablement els directius de l'Espanyol havien de confiar en les seves condicions de xutador, però ahir aquestes condicions no es pogueren apreciar perquè lluità amb un equip els components del qual eren per tot arreu. Dels cinc davanterers espanyolistes, el millor fou Prat.

Casterlencs va jutjar bé el partit; se li escaparen lleugeres faltes, que no entelaren la seva bona actuació.

Durant els dos primers minuts, el Sabadell es va imposar francament, però amb poc enert dels seus davanterers.

L'Espanyol es féu, i es presentà als dominis del Sabadell amb caràcter amenaçador.

Es llança un cop franc contra els locals, que anà de dret a la xarxa, malgrat els esforços de Linares.

Novament el Sabadell aprètià de ferm, i en una de les escomeses a la porta contrària, Bertran va acabar un aldarull amb un xut coïncident, que va ésser l'empat sabadellenc.

Després el joc esdevingué anivellat fins al mig temps.

La segona part començà amb domini sabadellenc, igual que la primera, però amb la diferència que els davanterers trobaren la manera de fer gols. Bertran va rebre una oportuna passada de Tena, i aconseguí el segon gol local; als dos minuts Tena entrava el tercer, i el partit quedava decidit.

Poc després, Roca marcà el segon gol de l'Espanyol.

Els jugadors locals, en veure la partida gairebé assegurada, es posaren més aviat a la defensiva, la qual cosa va fer que els espanyolistes ataquessin amb més insistència la porta sabadellenc, però la gran actuació dels elements defensius locals va malmetre els propòsits dels contraris. Amb tot, Manyer també va tenir molta feina en algunes ràpides escapades sabadellencs.

Composició dels equips:
SABADELL.—Linares, Oro, Sorribes, Querol, Gràcia, Martí, Mata, Bertran, Tena, Calvet i Roca.

ESPANYOL.—Manyer, Sapri-sa, Moliner, Trabal, Loicla, Pausies, Prat, Soler, Edelmiro, Bosch i Jover.

Al mig temps, hom no s'hauria decantat per cap banda, degut a l'anivellament de forces que evidenciaven ambdós equips.

Però tot just començat el segon temps, hom es donà compte que la lluita es decantava francament pel Sabadell i li assegurava el triomf en marcar en quatre minuts dos esplèndids gols.

Aquesta oportunitat valgué als punts al Cercle del Vallès, ja que després, malgrat els desesperats esforços de l'Espanyol, aquest Cercle no pogué recuperar el perdut.

El triomf aconseguit pel Sabadell és ben meregut, i ho degué en part principal al més gran entusiasme dels seus jugadors davant el triomf. Els sabadellencs tingueren l'enervat de conceptuar ben difícil la partida, tal com de fet era, i això els féu sortir ja al camp amb ganes de no jugar cap esforç, i aquí començà la victòria local. Si el Sabadell hagués fet com en altres ocasions que es creu superior, és molt probable que el resultat seria ben diferent.

L'Espanyol no demostrà ésser el perillós d'altres vegades; a la defensa li manca agilitat, i això li ocasiona molts perills; els mitjos compliren bé, especialment Lolita i Pausies; els davanterers jugaren bé en les arrencades, però no trobaren la manera de rematar-les. La inclusió de Soler a la línia d'atac, no donà cap resultat pràctic. Probablement els directius de l'Espanyol havien de confiar en les seves condicions de xutador, però ahir aquestes condicions no es pogueren apreciar perquè lluità amb un equip els components del qual eren per tot arreu. Dels cinc davanterers espanyolistes, el millor fou Prat.

Casterlencs va jutjar bé el partit; se li escaparen lleugeres faltes, que no entelaren la seva bona actuació.

Durant els dos primers minuts, el Sabadell es va imposar francament, però amb poc enert dels seus davanterers.

L'Espanyol es féu, i es presentà als dominis del Sabadell amb caràcter amenaçador.

Es llança un cop franc contra els locals, que anà de dret a la xarxa, malgrat els esforços de Linares.

Novament el Sabadell aprètià de ferm, i en una de les escomeses a la porta contrària, Bertran va acabar un aldarull amb un xut coïncident, que va ésser l'empat sabadellenc.

L'Espanyol no demostrà ésser el perillós d'altres vegades; a la defensa li manca agilitat, i això li ocasiona molts perills; els mitjos compliren bé, especialment Lolita i Pausies; els davanterers jugaren bé en les arrencades, però no trobaren la manera de rematar-les. La inclusió de Soler a la línia d'atac, no donà cap resultat pràctic. Probablement els directius de l'Espanyol havien de confiar en les seves condicions de xutador, però ahir aquestes condicions no es pogueren apreciar perquè lluità amb un equip els components del qual eren per tot arreu. Dels cinc davanterers espanyolistes, el millor fou Prat.

Casterlencs va jutjar bé el partit; se li escaparen lleugeres faltes, que no entelaren la seva bona actuació.

Durant els dos primers minuts, el Sabadell es va imposar francament, però amb poc enert dels seus davanterers.

L'Espanyol es féu, i es presentà als dominis del Sabadell amb caràcter amenaçador.

Es llança un cop franc contra els locals, que anà de dret a la xarxa, malgrat els esforços de Linares.

Novament el Sabadell aprètià de ferm, i en una de les escomeses a la porta contrària, Bertran va acabar un aldarull amb un xut coïncident, que va ésser l'empat sabadellenc.

L'Espanyol no demostrà ésser el perillós d'altres vegades; a la defensa li manca agilitat, i això li ocasiona molts perills; els mitjos compliren bé, especialment Lolita i Pausies; els davanterers jugaren bé en les arrencades, però no trobaren la manera de rematar-les. La inclusió de Soler a la línia d'atac, no donà cap resultat pràctic. Probablement els directius de l'Espanyol havien de confiar en les seves condicions de xutador, però ahir aquestes condicions no es pogueren apreciar perquè lluità amb un equip els components del qual eren per tot arreu. Dels cinc davanterers espanyolistes, el millor fou Prat.

Casterlencs va jutjar bé el partit; se li escaparen lleugeres faltes, que no entelaren la seva bona actuació.

Durant els dos primers minuts, el Sabadell es va imposar francament, però amb poc enert dels seus davanterers.

L'Espanyol es féu, i es presentà als dominis del Sabadell amb caràcter amenaçador.

Es llança un cop franc contra els locals, que anà de dret a la xarxa, malgrat els esforços de Linares.

Novament el Sabadell aprètià de ferm, i en una de les escomeses a la porta contrària, Bertran va acabar un aldarull amb un xut coïncident, que va ésser l'empat sabadellenc.

L'Espanyol no demostrà ésser el perillós d'altres vegades; a la defensa li manca agilitat, i això li ocasiona molts perills; els mitjos compliren bé, especialment Lolita i Pausies; els davanterers jugaren bé en les arrencades, però no trobaren la manera de rematar-les. La inclusió de Soler a la línia d'atac, no donà cap resultat pràctic. Probablement els directius de l'Espanyol havien de confiar en les seves condicions de xutador, però ahir aquestes condicions no es pogueren apreciar perquè lluità amb un equip els components del qual eren per tot arreu. Dels cinc davanterers espanyolistes, el millor fou Prat.

Casterlencs va jutjar bé el partit; se li escaparen lleugeres faltes, que no entelaren la seva bona actuació.

Durant els dos primers minuts, el Sabadell es va imposar francament, però amb poc enert dels seus davanterers.

L'Espanyol es féu, i es presentà als dominis del Sabadell amb caràcter amenaçador.

del defalliment del Martinec a la primera part on podia assegurar la seva victòria.

L'àrbitre Vilalta féu un arbitratge amb molta energia tallant el joc dur. Va agrair molt.

El Martinec s'arreglarà així: Uriach, Serrano, Vinyes, Altés, Cases, Sibques, Pueyo, Tonjón, Huer-go, Virgili i Fandos.

PALAFRUGELL: Gandia, Blanc, Colomé, Pons, Castelló, Goiri, Esteban, Espada, Miquel, Alabart i Reixac.

BOTA

CASAS

FOTOGRAF

TREBALLS PER A AMATEURS

Zurbano, 3

A SANT ANDREU

L'lluro de Mataró va batre el Sant Andreu per dos gols a un

Aquests dos Clubs ens presentaren ahir els dos equips, gairebé complets, que actuaven en el Campionat que ha de començar.

Si haguéssim de jutjar pel partit aquest, augurariem un trist paper per a tots dos; però ens fem càrrec que donat el caràcter d'amistositat de l'encontre no actuaren tan bé bé que podien fer-ho, i, per tant, ens abstenim de fer pronòstics.

Durant el primer temps dominà el Sant Andreu, perquè amb tot i fer-ho tan malament com podien, els de Mataró ho feien pitjor. No es marcà cap gol.

En començar la segona part no es notà cap diferència entre aquesta i la primera. A mesura, però, que avançava el temps, semblava com si als jugadors se'ls anés refent l'amor propi, i, per tant, les ganes de fer gols. La bona actuació de Ter-ró impedí que es marqués cap gol fins als darrers cinc minuts.

Al cap de 40 minuts de joc, Vandellós s'allargà i marcà el primer gol per l'lluro, que Petrus, completament desempa-rat pels defenses, no pogué evitar.

Seguidament, el mateix Vandellós, i pel mateix procedi-ment, assolí el segon, i gairebé sense temps a respirar, Vall-ribera, en un aldarull davant la porta de Terrós, aconseguí l'únic gol per al Sant Andreu, quan mancaven dos minuts per acabar.

Els equips, eren:
L'LURO.—Terrós, Mas, Valls, Simón, Comes, López, Torrent, Mestres, Garcia, Vandellós i Vargas.

SANT ANDREU.—Petrus, López, Soler, Palau, Durán, Ing-lan, Pellisser, Arias, Ferrer, Vallribera i Rovira.

Arbitrà el senyor Casanoves, amb força encert.

CATALA:

Subscriu-te a

LA RAMBLA

Aclariment...

Vam publicar fa quinze dies un reportatge sobre els sense feina del futbol. Deiem que s'havien declarat en vaga... Una miqueta de broma, que porta amenitat a aquestes pàgines.

El cert és però, que els sense feina segueixen treballant. Pel que es veu, no saben estar-se'n. Senyal que han cobrat el que els pertocava dels partits de La Bisbal, Segueixen fidels a les ordres dels "promotors", senyors Roig i Salines-Marquilles, al qual nosaltres cridem "soci" d'aquells, no hi té res a veure amb els sense feina —, als quals no sols no s'ha compassat la terra, sinó que, més actius que mai, preparen, ara, la temporada d'hivern...

Si als sense feina del futbol no els surt Club fix que els lligui, aniran, segurament, a Lleida, Tarragona i València... I més endavant, si les coses van bé, tota una excursiionassa per la Costa Brava en perspectiva: Cannes, Monte-Carlo, Nica, etc., etc.

Si decideixen d'emportar-se'n "cronista oficial", normés han de fer que mantin...

En primer lloc, pel cantó dels nacionals, anem les de Mateu, els germans Albinyana i Ferrando.

Dels estrangers, ultra la de Grand-i i Chabran, que fa feia dies que se sàvia, cal anotar les de tots els

La classificació de l'etapa

1. S. Cardona, 6 h. 35 m. 7 s.
2. C. Elià, 6 h. 35 m. 13 s.
3. V. Riera, 6 h. 35 m. 20 s.
4. S. Puy, ídem ídem.
5. M. Canyadó, ídem ídem.
6. N. Cavallini, ídem ídem.
7. J. Nicolau, ídem ídem.
8. V. Ferrer, ídem ídem.
9. H. Müller, ídem ídem.
10. M. Maurer, ídem ídem.
11. Caño, 6 h. 35 m. 30 s.
12. R. Viarengo, 6 h. 35 m. 40 s.
13. I. Figueras, ídem ídem.
14. L. Minardi, ídem ídem.
15. S. Balmorion, ídem ídem.
16. A. Simoni, ídem ídem.
17. C. Rovida, 6 h. 35 m. 52 s.
18. R. Oliveri, 6 h. 35 m. 52 s.
19. A. Escudé, 6 h. 35 m. 46 s.
20. A. Marciero, 6 h. 37 m. 58 s.
21. A. Sardanyone, 6 h. 37 m. 58 s.
22. J. Figueras, 6 h. 38 m. 39 s.

Hi ha molts més classificats, i altres notes d'organització, que no podem donar avui.

Reus, 6 setembre, 1931.

Diu que en totes les coses s'ha de començar pel capdamunt. Bé Som, doncs, a la plaça d'Espanya, a les sis del matí. Molt de bullícia, molta gent, infinitat d'automòbils, camio-netes i motos (les impremeditables motos!) S'està passant llista, d'una manera democràtica, i això fa que no es vegi quan s'acabarà. Final-ment, malgrat els pessimismes de molts, s'acaba aquesta tasca, i, sense que ningú se'n doni compte, els cor-redors parteixen cap a Sans.

Nosaltres, però (i ho deiem sen-sa cap pretensió de periodista "prestigiós"), en adonem de l'ab-normalitat d'aquesta falsa sortida i ho fem notar ràpidament als orga-nitzadors. Comprovat aquest fet, hom buscà la manera de resoldre-ho a satisfacció, i es féu tornar, en-terra tots els corredors.

Formatos, doncs, altre avengada tots els participants a la plaça d'Es-panya, el nostre amic i diputat a Corts senyor Sunyol, donà la sor-tida oficial als "tour" de Catalu-nya.

...

Anem ben instal·lats gràcies a la gentilesa de l'organització junt amb altres companys de premsa. I com cada any, el pas per Molins de Rei, Martorell, Igualada i tots aquests pobles i ciutats propers a Barcelona presenten un aspecte im-ponent de públic. Tots els corredors van en un sol escamot. I així trans-corre bona part de la carrera, en-cara que correguda a un bon tren, sobretot en les dues primeres ho-res, en que es marcà un promedi de 33 quilòmetres l'hora.

Arribats al control de proveïment de Santa Coloma de Queralt, constat-jem una no massa perfecta dispo-sició. Des d'aquí es pot dir que s'i-nicià la veritable lluita, puix que el cansament començà a fer els seus efectes i, per tant, a reduir-se el primer escamot. Els asos donen el màxim que es d'esperar, sobretot després de l'avaria que sofí J. Fer-rer. I sense moltes variacions s'arri-ba a Reus, on poc abans, Cardona es llança d'una manera formidable i aconsegui alguns segons d'avan-tatge.

L'actuació dels corredors

El vencedor de l'etapa, Cardona, s'ha mostrat en plena forma, i això vol dir ja quelcom. Pel que es refe-reix a Canyadó, també es pot ésser optimista. Fou batut quasi a l'es-print, i es classificà d'una forma que ofereix les mateixes possibilitats d'ésser el vencedor. Les dues etapes vinents ens han de donar la veritable classe actual dels arribats avui en primer lloc.

Cebrià Els confirmà el que di-guérem d'ell, i és potser un dels més perillosos aspirants, després d'aquesta etapa, a la victòria.

Riera també actua en forma es-plèndida.

Nicolau i Ferrer obtingueren llocs de mèrit.

Pel que fa a Josep Cebrians-Fer-rer, el qual es retirà a poca distàn-cia de la meta, opinem que es deixà portar per un excés de nervis. Amb una mica més de calma, un minut o dos en contra no eren gran cosa, perquè hom es veia obligat a reti-rar-se.

Del cantó estranger, actuaren molt bé Müller, el francès Puy i Cavallini. Maurer, també conserva les mateixes perspectives d'èxit que a la sortida de Barcelona.

Baixes importants

En primer lloc, pel cantó dels nacionals, anem les de Mateu, els germans Albinyana i Ferrando.

Dels estrangers, ultra la de Gran-d-i i Chabran, que fa feia dies que se sàvia, cal anotar les de tots els

Per Canaletes diuen...

Que el "Barcelona" segueix pen-sant i treballant l'ingrés de Padron als seus rengles.

Que a Sevilla viu un familiar d'un directiu blau grana, el qual té orde de no deixar a sol ni ombra a "Jua-nito" López García.

Que a Greenwell quan pensa en la possibilitat de tenir Padron amb ell se li fa la boca aigua i els ulls li ploren...

Que Sagi ha assegurat que amb Padron al costat es veu en cor que se'l seleccioni per a l'equip nacio-nal.

Que Padron diu el mateix.

Que la Comissió Esportiva se'n veurà un bull.

Que al "Barcelona" li ha sortit un "gra" amb els terrenys del Sol de baix.

Que sembla que el seu propietari s'ha proposat marea i posa pèls a tot.

Que no fóra res d'estrany que el "Barcelona" hagués de tocar el dos d'aquells terrenys, en els quals hi ha "desat" un punet de duro...

Que això recorda a molts el "ne-

belgues (Naert, Vervaecke, Ver-dyck i Maumais).

Pancera també, ja de dies, era substituït per Ravida.

L'etapa de demà

Pot ésser molt possible que ens doni ja una visió del que serà la present Volta. No hi ha dubte que Cardona procurarà per tots els mit-jans possibles defensar i assegurar el seu primer lloc, que tan seria-sament amenaça, amb una diferen-cia mínima de temps, una vintena d'homes, alguns prou perillosos per a arrabassar-li el lloc preminent que ostenta.

Canyadó, particularment, té mol-tes esperances en aquesta etapa, per la seva duresa, que s'adi, a magni-ficament a les seves qualitats.

Es de prevenir, doncs, firts can-vis en la classificació general de la carrera.

Larribada a Reus

La important ciutat del Camp de Tarragona ha donat com sempre una brillant rebuda als corredors i seguidors de la Volta a Catalunya.

El Passeig de Mata, era plenís-sim de gent que ha aplaudit amb en-tusiasme als primers arribats.

Amb motiu de la Volta, la ciutat d'En Prim tenia un aspecte de festa major.

La suspensió de l'etapa francesa

Quan ja havien escrit les precedents ratlles, i a punt de llançar-les al cor-reu, ens ve un amic i ens assabenta que l'etapa Ripoll-Perpinyà s'havia sus-pès. De moment vollem atribuir-ho a una broma, però, realitzades les degudes gestions prop dels organitzadors, que en aquella hora de la nit (les onze) hi havia encara a l'Hotel Londres, ve-íem amb la natural sorpresa, que la notícia era certa.

UN PORTER MODEL...

S'equivoca qui pensi, pel títol, que anem a fer l'elogi de Zamora, de Ja-guà, de Florença o de qualsevol al-tre "as" del "plongeon"...

El porter que aquí volem posar per model, és el que "obstruïa" en els pas-sats partits de festa major a Manresa el pas a la tribuna del camp d'esports del "Centre"...

Aquest porter va prohibir en abso-lut el pas a Vidal, directiu del "Ja-piter", amb tot i ensenyar-li el carnet, perquè ja n'havien passat dos de direc-tius i amb dos ja n'havia passat un.

I quan el batlle manrés va voler posar per a fer lliurament a l'equi-p vencedor de la Copa de l'Ajuntament li barrà el pas i no el deixà passar fins que el batlle aixecà la va-va, símbol de la seva autoritat.

I amb tot i això encara va reïta, rondinant: "massa gent, massa gent de franc..."

CASTILLO DUBTA

Aquesta darrera dies s'ha parlat de l'ingrés de Castillo a Catalunya. Nin-gú no s'ho creia, però a l'últim ho ha resultat veritat.

Ara es parla, altra vegada, de l'Es-panyol i del Madrid.

Ningú no parla del Barcelona, i n'en parlàssim?

A SANT MARTI SEL'S GASTEN.

El Martinec tindrà molt aviat un magnífic camp d'esports. El popular club de Sant Martí celebra el seu re-ingrés a la primera categoria amb tots els honors.

Ara només els manca una cosa: Que començin aquell uniforme tan anti-estètic.

AMATEURISME I ESPE-RANCES.

Un amic nostre ens assegura que entre els àrbitres amateurs hi ha un optimisme extraordinari pel que fa referència a la temporada tot just iniciada.

Hi ha qui confia que els partits de la "màxima emoció" li seran confiat, i diu que això és el primer pas per a esdevenir professional.

Ara com ara, però, segueix dient-ne mal.

AL COR DE PARIS...

BARCELONA

L'únic Restaurant Català de París. Totes les especialitats de la

Fem justícia a Josep Gironès. -- Flix, batut per Augier, té el deure de rehabilitar-se davant el romanès Popescu. -- A propòsit del títol peninsular del pes mosca que el madrileny Arilla ha guanyat a la bàscula. -- Alis - Bruno i Isidro - Horas, dos combats que es van acabar per cop baix. -- Alemanya ha guanyat dos títols europeus, i Pierre Charles ha perdut el seu. -- Vittorio Campolo batut per k. o.

Els lectors de LA RAMBLA ja estan assabentats — per la informació que l'amic Crifias va publicar en aquestes mateixes pàgines dilluns passat —, del desahellament del combat Gironès - Bonaugre, en el qual el campió d'Europa dels plomes posava en joc el seu títol. Ens toca ara a nosaltres comentar la bella performance del nostre púgil.

Deiem fa quinze dies, que Gironès podia batre amb relativa facilitat el seu adversari, però que la manca d'ambient favorable al nostre púgil podia influir considerablement en la lluita i en el resultat. No creiem que hagués cap aficionat que trobés infundats els nostres racons. Josep Gironès no ha batut gaires vegades sense l'escalf del seu públic, i en un combat de la importància del que ens ocupa, era molt possible que trobés un públic apassionat i no precisament a favor seu. Era l'únic punt poc clar qu'ens presentava el combat de Mònaco. Temem per la moral del nostre campió.

El desenllaç del combat ens ha demostrat que les nostres temences eren infundades. Gironès ha fet, davant un públic entre advers i indiferent, un combat com pocs li hem vist davant el públic de Barcelona, que l'adorava. Aquesta victòria ressonant damunt Bonaugre, és de les alegries més grans que el gracienc podia donar als aficionats catalans. Josep Gironès ha demostrat en aquest combat, que un boxador català que guanya un títol europeu a casa seva, pot ésser tan bon com el campió que més ho sigui. Catalunya pot estar orgullosa d'aquest seu meravellós representant, que amb la seva vida metòdica i ordenada ha aconseguit que el pas dels anys no deixés senyals en les seves facultats, sinó que, per contra, cada dia que passa sembla contribuir en la prodigiosa tasca de millorar la forma d'aquest púgil, que voreja els trenta anys i compta els seus combats per victòries convincentes, i que ningú no s'atreveix a discutir.

A la mateixa reunió de Mònaco va boxar Charles Flix contra el ploma francès Augier. No havíem sentit parlar mai d'aquest home, però encara que no tingui fama internacional, a Mònaco està molt ben considerat, fins al punt que hom projectava oposar-lo a Gironès, en substitució de Guy Bonaugre. Flix fou declarat batut al final dels deu rounds, però tot sembla indicar que la decisió no fou presidida pel criteri d'imparcialitat que nouria de fallar mai en els fallos dels combats, i que dissortadament tant vegades manca. Totes les referències que tenim de testimonis que van presenciar la lluita convenen en què Flix després d'haver portat set repasses amb Heuger avantatge, va intensificar el seu domini en els tres darrers rounds. Amb tot, la victòria fou acordada a Augier.

Aquesta desfeta no perjudicà pas gaire el campió d'Europa dels galls. Encara suposant que realment Augier s'hagués fet mereixedor de la victòria, el fet de perdre un combat davant un home que milita en un pes superior, no vol dir que un campió ostentí un mercedament un títol. El que cal, ara, és que Charles Flix demostrés a Bucarest, davant Popescu, que realment el títol de campió d'Europa dels galls està en bones mans. Pot prendre exemple del que ha fet el seu company Gironès davant Bonaugre. No podria trobar pas res millor per admirar-se.

El títol peninsular del pes mosca ha canviat de propietari. Al cap d'una llarga sèrie d'anys de delant-la, Víctor Ferrand l'ha perdut per no haver assistit al pesatge el dia que l'havia de posar en joc da-

vant el madrileny Arilla. Com que aquest hi va assistir, i pesat "de segona convocatorià" resultà trobar-se dintre el límit de la categoria mínima, va quedar "ipso facto" proclamat campió.

Arilla és un bon boxador, i amb tota seguretat, boxant com a pes mosca, no s'hauria pogut fer cap altre adversari més qualificat per a disputar a Víctor Ferrand la supremacia peninsular de la categoria. Això no vol pas dir, però, que nosaltres creguem que Arilla tingués davant Ferrand moltes probabilitats d'aconseguir la victòria. El madrileny, tot i ésser el pes mosca més pròxim a Ferrand, dista molt de tenir la classe del meravellós Víctor. Si el títol s'hagués disputat damunt d'un ring, Arilla no solament no hauria tingut cap probabilitat, sinó que fins les seves possibilitats haurien estat molt escasses. Els que aquests dies han parlat en termes molt encomiàstics del nou campió, és que han oblidat ja el magnífic comportament de Víctor Ferrand davant Frankie Genaro, a la Montserrat. És que ja no es recorden que "l'ets els que escrivíem d'aquell combat" vam abocar els elogis pel broc gros damunt Ferrand?

Per altra banda, cal tenir present que Arilla fa els 50/802 amb moltes dificultats i que habitualment boxa com a pes gall. Va ésser boxant dintre el pes gall que darrerament, a Madrid, el seu combatista Iglesias el va llançar fora del ring, i els espectadors el van haver d'ajudar a pujar. Creiem, doncs, que el títol dels mosques el tindrà Arilla tot el temps que trigui Ferrand a voler-lo recuperar. I si passa el temps sense que ningú no s'interessi per aquest títol, i Arilla segueix boxant com a pes gall, el dia que li surti un challenger, el més probable és que el campió haurà de deixar el títol a la bàscula, o sia al mateix lloc on hi ha estat atorgat.

De la reunió de dimecres passat al "Nuevo Mundo", poca cosa se'n pot dir. El combat Alis - Bruno es va acabar a la segona represa, per haver donat Bruno Velar un cop baix el seu adversari. Fou un cop tan fort que a despit d'usar ambdós púgils el protector Everlast, Alis no va poder continuar. Els va veure, doncs, només un round de combat, en el transcurs del qual l'Alis causà bona impressió. Superà el seu adversari i palesà una força bona. L'esgrima i la polèmica del punch de Ricardo Alis mai no l'hem posat en dubte, i ara es manifesta una vegada més. Però no volem comentar la pretesa recuperació de l'antic campió del pes mig, sense haver-lo vist en un final de combat. Les darreres vegades que el vam veure, ens va semblar que es fadigava molt, i ens pensem que això no és degut precisament a desentrenament, sinó a què l'augment de pes representa pel seu sistema de boxar, un seriós handicap.

Quant al combat Isidro - Horas, l'empresa farà bé de repetir-lo. Es va acabar també per cop baix, a la cinquena represa, i quan els dos adversaris estaven molt igualats de puntuació. Horas és un xicot que va agradar. La repetició d'aquest combat seria del gust de tothom.

Dels resultats de l'estranger, a més de la desfeta que Vittorio Campolo ha experimentat en set repeses davant Ernie Schaff, ressalten extraordinàriament les conseqüències de la vetllada dels campionats d'Europa que tingué lloc darrerament a Berlín. Hi van assistir 30.000 espectadors, i s'hi van donar els següents resultats:

L'alemany Hein Müller va batre per punts el belga Pierre

Charles, i li arrepassà el títol europeu del pes fort.

L'alemany Hein Domgoergen, en batre també per punts l'austríac Paul Steinbach, es va fer amb el títol del pes mig.

I Gustau Roth, belga, campió d'Europa dels welters, va conservar el títol, en batre per punts l'alemany Gustau Elder. De tots aquests resultats, el que ha fet més soroll ha estat precisament el que ha costat a Pierre Charles la pèrdua de la supremacia europea de totes les categories. Pierre Charles era el campió que més vegades havia posat en joc el seu títol, sense preocupar-li la mena d'adversari que hom li assignés, ni tampoc la localitat on s'hagués de disputar el combat. És dels homes que ha tret més profit d'un títol, i de passada dels que més esportivament s'han comportat. I això bé val que li haguem dedicat aquestes poques ratlles.

QUENSBERRY

CRONICA BADALONINA

El moment actual esportiu

Sempre hem opinat d'acord amb aquell principi de que la unió fa la força. Permeteu-nos, doncs, que avui dediquem el nostre comentari a un aspecte esportiu badaloní i que, al nostre entendre, és arribat el moment d'enfocar amb tota la seva innegable importància. A cop d'ull, un esportiu qualsevol i quasi en totes les branques de l'esport, trobarà tot seguit una prova o altra evident del difinitiu arrelament que aquesta, diguem-ne fallera juvenils, ha assolit a la nostra ciutat. Així, al costat de la Gimnàstica de Badalona, amb les seves organitzacions quasi exclusivament dedicades a l'ensenyament del Gimnàs i conreant amb molt d'èxit el bàsquetbol, trobarem aquest benemèrit Club Natació Badaloní, la femina i empenya optimista del qual es manifesta en mil detalls sense que oblidem el Club Natació Pop; trobarem, també, aquest grup d'entusiastes del Rugby, els quals amb el nom d'Estadi Català del F. C. Badaloní, apunten ja constituir-se en un ferm baluard entre els especialitzats en el joc de la pilota ovalada; tenim també un Badaloní Club creat per la pràctica de l'Atletisme, i finalment i mereixent tots els honors d'ésser col·locada en un lloc preeminent, podem oferir amb satisfacció, aquesta Secció d'Atletisme del F. C. Badaloní, la qual, en sis anys d'actuació llarga i difícil, però mai mancada d'entusiasme, podem dir-hi ha posat el nom de Badaloní al costat de moltes de les ciutats europees de més alt prestigi esportiu, assolint la primícia innegable que, sense pecar de vanitosos, podem atribuir-li referent-nos a les ciutats peninsulars. Si tot això, doncs, sense que se'n pugués perdonar oblidar aquesta gentil senyoreta Na Anna Tuques, la primera senyoreta catalana amb llicència expedida per la nostra Federació, ha estat assolit gràcies a esforços dispersos, més o menys ben dirigits, nosaltres invitem per un moment a tots quants intervingen en la vida activa de totes aquestes entitats, analitzin quina seria avui la realitat esportiva badalonina si tots i cadascun d'ells s'hagués mogut, hagués obrat com un engranatge de la monumental màquina que en realitat és avui l'esport a la ciutat de Badalona!

Fa pocs dies vàrem haver de veure amb una destacada rojor en les nostres galtes, com aquella Secció Atlètica que tants motius té per considerar-se una evident representació del joventut, esportiu o no, de la nostra ciutat, havia de fer pública la seva impossibilitat d'acceptar una invitació tramessa des de terres franceses per a prendre part en una gran festa franco-catalana, que un accident desgraciat ha vingut, possiblement de manera definitiva per aquesta temporada, a destruir. Els motius eren clarament expressats: manca de mitjans econòmics. Si l'activitat esportiva badalonina respongués a una veritable organització, mai hauríem tingut de veure com aquesta manca era a hauria estat corregida per un simpàtic acte d'uns entusiastes badalonins. Nosaltres no voldríem res més que això: que hi hagués qui intentés ajustar, coordinar, tots aquests esforços, molts dels quals, en no respondre a una tasca de conjunt, foren desorientats i han de veure com sense poder-ho evitar s'els escapa un tant per cent crescutíssim de probabilitats de veure en llur entusiasma i alnegat comès. Segurament la ja nomenada Secció d'Atletisme del F. C. Badaloní, amb la seva franca declaració i amb l'encert d'haver lograt interessar la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament badaloní en la celebrada excursió a Albi, haurà lograt interessar per les qüestions esportives, fins a persones desconexades de la realitat que representa l'esport. No creiem pas sigui necessari que nosaltres diem què tregui a relluir el que tant és ple, i moltíssim més autoritzades que la nostra, han dit en mil·lions d'ocasions. La importància de l'esport en els temps moderns és tan evident, que fins els més alienats no poden negar-hi. Feu una prova si voleu i tot seguit us convencereu de llur veritable influència arreu del món.

Agafem una qualsevol de tantes informacions mundials com publiquen els nostres diaris més importants, i tot seguit vos eridrà l'atenció el seguit de festivals entre nacions, que tenen lloc a totes les branques de l'esport. La nació que en surt triomf, si bé nosaltres no podem esbrinar si llur

victòria té una directa repercussió en el canvi de llur signe monetari, si podem assegurar la mirada amb una major simpatia i respecte de, d'aquell moment, admetem els vençuts, sempre que ho siguin honrosament, també veuen créixer uns grans més l'estimació mundial que hom els té, sempre, naturalment, de veure's superats per uns rivals mil·lions.

En fi, la nostra crònica d'avui no té cap altre missió que ajudar a procurar treure un profit a la sobria veritat que avui el poble exerceix als Ajuntaments, si es fa una terrible entesa i plegats tots els esports de bona voluntat es presenten i demanen el que tenim dret a demanar de cara a un demà que tots desitgem esplendorós, no hi haurà ningú que pensi de gaudir que ni per un moment, trobi arguments subreptius a opo-se a una tasca, edificació de la qual és evident trobaran molt aviat.

En tots, doncs, confiem.

M. S. C.

BASKET-BALL

De l'assemblea de la Federació

S'ha celebrat l'assemblea d'enguany, i hem vist un remarcable interès per part dels clubs en constituir una Federació que pugui assolir dignament la seva tasca.

Fins ara totes les Federacions que han existit, les quals han d'ésser el calu del basket, la sang que ha de senyalar-nos el camí a fer i guiar els nostres passos, han estat sempre un cos malalt que ha contemplat amb sòrdida indiferència tota la tasca que hi ha estat encomanada.

Aquest any hem vist néixer en els clubs un afany de donar vida a un dels esports que han estat cridats per oferir la màxima emoció que pot produir una lluita noble.

F. M. B.

GENERES DE PUNT

D. H.

FABRICA DE MITGES

Casa fundada l'any 1886

Abans de fer les vostres compres, visiteu els nostres aparadors i us convencereu que és la casa millor assortida en tota mena d'articles de punt

PREUS I QUALITATS SENSE COMPETENCIA ESPECIALITATS EN ARTICLES PER A COL·LEGIALS

Producto NESTLÉ

LACTOGENO es una leche en polvo con toda la riqueza en crema y vitaminas de la mejor leche fresca pero de composición análoga a la de la leche materna, con idéntico valor nutritivo y tan fácilmente asimilable.

LACTOGENO es el mejor alimento que existe para poder criar a los niños desde su nacimiento hasta el destete

LACTOGENO

Marca registrada

ATLETISME

AHIR, A L'ESTADI, TERRASSA TRIOMFA DE BARCELONA EN EL MATCH INTERCIUTATS

Sota l'organització del Comitè Provincial de Barcelona de la Federació Catalana d'Atletisme va celebrar-se ahir a la tarda a l'Estadi una reunió d'atletisme entre els atletes de la veïna ciutat de Terrassa i alguns de la de Barcelona.

Ambeduques equips van disputar un públic bastant nombros, que seguí les diverses lluites amb viu interès i aplaudí les més destacades gestes, que, certament, foren molt comptades.

Hem dit al principi que els atletes de Terrassa lluitaren contra alguns de Barcelona, i tenim la seguretat d'haver dit la veritat.

La selecció dels representants de Barcelona, molt encertadament feta sobre el paper dels organitzadors, sobre el terreny constituí un motiu perquè ens lamentem del poc entusiasme de molts atletes barcelonins, que varen fer un buit als organitzadors deixant de presentar-se a l'Estadi.

Per aquesta causa la representació de Barcelona fou molt migrada, encara que entusiasta, i per aquesta causa, també, Barcelona sucumbí en la classificació general.

Es dolorós, molt dolorós, que una ciutat com Barcelona, que compta amb un estol d'atletes envejable, hagi hagut de perdre aquest match davant d'un equip com el de Terrassa que, sense voler restar-li alguns dels mèrits que té, no arriba, de molt, a poder-se igualar amb un altre equip de Barcelona integrat pels millors atletes disponibles.

No volem citar noms. Els aficionats a aquest esport, quan veegin els noms que figuren en les classificacions de les diverses proves celebrades, podran observar, tan bé com nosaltres, els noms dels atletes barcelonins que hi manquen.

Volem encara remarcar una altra cosa: Que el Comitè Provincial de la Federació Catalana d'Atletisme, que tanta tasca ha vingut realitzant, no mereixia, en aquesta avinentesa ni en cap altra durant la seva entusiasta actuació, un comportament semblant d'aquells atletes de primera categoria que ahir, ho repetim, amb la seva absència tan poc entusiasta varen demostrar posseir.

I el públic, aquell bon públic que acudí a l'Estadi, tampoc mereixia un tracte tan desconsiderat.

La majoria de les marques tècniques són pobres, naturalment. Llevat dels onze segons i dos cinquèns d'Armando en els 100 metres i del temps emprat per Vives en els 800 metres, els altres temps i marques desdient, no de tots els atletes, però sí d'un match entre dues representacions si tenim en compte que una d'aquestes representacions era Barcelona.

Els atletes de Terrassa, vencedors, hagueren de portar a cap un veritable esforç per a triomfar. Alguns de llurs representants prengueren part en un nombre excessiu de proves, algunes d'elles incompatibles amb les seves facultats.

Entre els representants de Barcelona n'hi havia de qualitat, tals com Pou, Vives, Carbonell. Si bé el segon no tingué cap necessitat d'emprar-se a fons per a triomfar; en canvi, Carbonell, que cada dia salta menys (almenys en les reunions públiques, puix que dels entrenaments no en podem donar fe), fou vençut per Cardús en un salt d'1'60 metres, i aconseguí ell, Carbonell, amb prou feines 1'58 metres, marca molt bona, que desdient de les seves possibilitats.

També Pou ens va desplaure, 30 metres i 64 centímetres en el disc constitueix un motiu per a dubtar de la constància de Pou en l'entrenament.

I res més que un aplaudiment als atletes de Terrassa per la seva victòria sobre la selecció de Barcelona.—MURPHY.

RESULTATS TÈCNICS LLANÇAMENT DEL PES

Primer: Vives, Terrassa, 10'345 m.
Segon: Etter, Barcelona, 10'12 m.
Tercer: Pou, idem, 10'02 m.

Primer: Armando, Barcelona, 11 segons, dos cinquèns.
Segon: Serra, Barcelona.
Tercer: Dolz, Terrassa.

Primer: Vives, Barcelona, 2 m. 4 s. 1/5.
Segon: Fraga, Terrassa.
Tercer: Figueres, idem.

LLANÇAMENT DEL DISC
Primer: Pou, Barcelona, 30'64 m.
Segon: Vives, Terrassa, 28'62 m.
Tercer: Etter, Barcelona, 28'32 m.

Primer: Boloix, Terrassa, 9 m. 50 segons.
Segon: Clemente, Barcelona.
Tercer: Pou, Terrassa.

SALTS AMB PERXA
Primer: Cardús, Terrassa, 3 m.
Segon: González, Terrassa, 2 metres 80 centímetres.
Tercer: Etter, Barcelona, 2'60 m.

SALTS D'ALÇÀRIA
Primer: Cardús, Terrassa, 1'60 m.
Segon: Carbonell, Barcelona, 1'58 metres.

Tercer: Fraga, Terrassa, 1'55 m.
RELLEVAMENTS OLÍMPICS (800, 400, 200, 100)

Primer: Barcelona (Vives, Font, Armando, Serra), 3 m. 44 s.
Segon: Terrassa (Figueres, Fraga, Navés, Dolz).

PUNTUACIÓ
Terrassa: 24 punts.
Barcelona: 23 idem.